

Haberler > Yazarlar > Ertuğrul ÖZKÖK > Cebimde Fenerbahçe kartı hafızamda ise bu fotoğraf



Ertuğrul Özkök

Cebimde Fenerbahçe kartı hafızamda ise bu fotoğraf

31 Mayıs 2018



GEÇENLERDE Abdi İpekçi Spor Salonu'nun önünden geçiyordum.

Baktım, ocak ayında başlayan yıkım hâlâ bitmemiş...

*

Bu salonun 1989 yılında açılışını çok iyi hatırlıyorum.

Irak Savaşı'nın hemen ertesinde, henüz bir rookie'yken, Dünya Şampiyonası'nda hayran olduğum **LeBron James**'i o salonda seyretmiştim...

Basketteki en büyük idollerimden olan **Allen Iverson**'u da o salonda alkışlamıştım.

*

Ondan üç-beş gün sonra, bu defa Galatasaray Arena'nın önünden geçerken hemen yanına dikilmiş

bir panoyu fark ettim.

“**Galatasaray’ın 15 bin kişilik kapalı salon tesisi inşaatı**” yazıyordu.

*

O hafta sonunda Belgrad’daydım ve Final Four’da Fenerbahçe’nin Real Madrid’le oynadığı final maçını seyrediyordum.

Avrupa ikincisi olduğumuza çok ama çok üzümüştük o gece...

Baskette dördüncü yıldır Final Four oynuyorduk ve gerimizde bir de Avrupa şampiyonluğu vardı.

Alışmıştık artık başarıya, çitamız Avrupa’nın zirvesine çekilmişti.

*

Sonra gözümün önüne yine Abdi İpekçi’nin yıkıntısı ve Galatasaray’ın yaptırmaya başladığı kapalı salon geldi...

Sevindim...

Çünkü bu iki yeni salon, Türk basketbolunun Fenerbahçe’yle yola çıkan trenine yeni takımların da katılacağına işaretliydi...

İstanbul Avrupa’nın en önemli basket tesislerine sahip şehri haline gelecekti.

*

Uyuyamadım... Daha gerilere döndüm...

Rahmetli **Turgut Özal**’ın 1980’li yıllarda ilk çim sahaları yaptırışını hatırladım.

Sonra Saracoğlu Stadi’nin yapılışı geldi gözümün önüne...

*

Önce bir vizyonun eseri idi...

Sahaları, Avrupa’da bile görülmeyen bir eğlence merkezi haline getirme, bir teknopark haline dönüştürme vizyonuydu bu...

Restoranlarıyla, localarıyla, koltuklarıyla...

*

Sonra bir mühendislik dehası vardı...

Maçlara hiç ara vermeden stadın yepyeni bir hale getirilişi...

Yani Barcelona’nın hâlâ yapamadığı bir şeyi yıllar önce, Türk mühendisliği ve teknolojisiyle başarmak...

*

Bu iki insanın vizyonunun, Türk futbolunu nereden nereye getirdiğini hep birlikte gördük...

Hepimiz biliyoruz ki...

Bugün Galatasaray'ın, Beşiktaş'ın, öteki kulüplerin, Akhisarspor'un Avrupa'da birçok ülkeninkinden daha modern statları varsa eğer...

Turgut Özal-Aziz Yıldırım vizyonunun açtığı bu yol ve yaptığı rol modeli sayesinde.

*

Ama unutulmaması gereken çok önemli bir şey de vardı...

Fenerbahçe, Ülker Arena ve stadyumunu kendi vizyonu ve imkânlarıyla yaptı.

Öteki statların neredeyse tamamı devletin yardımıyla inşa edildi.

Ve Allah için Cumhurbaşkanı **Tayyip Erdoğan**'ın da büyük desteği ve katkısı oldu.

*

Kongreye 3 hafta vardı...

O gece Fenerbahçe'nin son 10 yılda sporun bütün branşlarında kazandığı şampiyonlukları, başarıları düşündüm.

Atletizmden yelkene, voleyboldan yüzmeye...

*

Tabii kadın sporcuların önüne açılan başarı yollarını...

Bir maçtan yorgun argın dönen **Aziz Yıldırım**'ın, uçağın kapısından arabaya atlayıp kadın basketbol maçını izlemeye koşuşunu...

O, kulübün her branşına yetişme telaşını...

*

O gece Belgrad'da bir de 3 Temmuz 2011 gününü hatırladım.

Aziz Yıldırım'ın evinden alınıp götürülüşünü...

Cezaevinde onu ziyaretimi...

Aziz Yıldırım'ın ve onun etrafında kenetlenen Fenerbahçe camiasının FETÖ istibdadına karşı tarihi direnişi kare kare geçti gözümün önünden o gece...

O statta FETÖ'cü polislerden biber gazı yiyişimi...

*

Bu milletin FETÖ darbesine karşı ilk bayrağı açtığı yeri Ülker Stadyumu...

*

Aziz Yıldırım şimdi Fenerbahçe üniversitesini kurmaya çalışıyor...

Eminim onu da başaracak...

*

Sonra 23 Aralık 1959 gününü hatırladım... On iki yaşımı...

Avrupa Şampiyon Kulüpler Kupası'nda üçüncü maçta Nice'e 5-1 yenilip elendiğimiz günü...

Yatağıma girip sabaha kadar ağladığımı... Anneciğimin başucumda beni teselli etmeye çalışan o anne gayretini...

Bir de 3 Temmuz'daki

FETÖ baskınından sonra ağlamıştım böyle... Geçen yıl Final Four'u kazanıp şampiyon olduğumuz gece hatırlamıştım o çocuk gözyaşlarımı...

*

Bir de bu fotoğrafı hiç unutamiyorum...

22 Mayıs 2011 günüydü...

Çok zor bir maçta Sivasspor'u yenip şampiyon olmuştuk... Herkes sahaya koşarken, o tribünde kalıp dakikalarca tek başına oturmuştu...

Bir kulüp başkanının çektiği cefanın ve yalnızlığının fotoğrafıydı o...

Öyle kaldı hafızamda...

*

Fenerbahçe'ye adanmış bir hayattır onunki...

Meşakkatli, zor, dayanması çok zor bir hayattır...

Ve bu fotoğraftan 40 gün sonra Türk spor tarihinin en karanlık kumpası başlamıştır.

*

Bugün 31 Mayıs Perşembe...

O fotoğrafın üzerinden 7 yıl geçti... Peki geriye ne kaldı bu fotoğraftan...

Henüz kapanmamış bir dava, henüz bitmemiş bir çile ve büyük bir haksızlık yığını...

*

Ve ben pazar günü cebimde Fenerbahçe kartı ile gidip işte bu duygularıyla, bu hatırladıklarımıyla oy kullanacağım...

HER YERDE HÜRRIYET



DİĞER KANALLAR

[Facebook](#)

[Twitter](#)

[RSS](#)

[Kişisel Verilerin Korunması](#)

[Hürriyet Kurumsal](#)

[Bize Ulaşın](#)

Hürriyet
com.tr

© Copyright 2022 Hürriyet Gazetecilik ve Matbaacılık A.Ş